

Telepatisk kommunikasjon - kunsten å snakke med dyr

Farsund har hatt besøk av dyretolker Sissel Grana. 10 hesters eiere trodde knapt sine egne ører og øyne over det de var vitne til.

Av M. Vindal Forslund

Bakgrunnen for denne artikkelen er at jeg en dag var inne på Hest.no-Norges Hestemarked. Der leste jeg om Sissel Grana som driver med dyrekommunikasjon. Jeg bestemte meg for å ta kontakt med henne. Noen måneder etter kom hun hit til Farsund for å holde foredrag. I tillegg kunne folk bestille time til «dyretolkning». Jeg

innrømmer at jeg var svært skeptisk til dette og hadde lyst til å finne ut om dette hadde noe for seg.

Dyr kan kommunisere på minst fire måter – de kommuniserer som kjent med lyder, kroppsspråk og med lukt. Dette kjenner de fleste av oss til. Men ifølge enkelte, kan de i tillegg kommunisere med telepati. Sissel Grana forklarer hva hun legger i begrepet «telepatisk kommunikasjon».

– Når jeg kommuniserer telepatisk med dyr kan jeg få informasjon på flere måter. Følelser. Noen dyr «sender» meg følelser for å fortelle hvordan de har det, eller hvordan de hadde det i en spesiell situasjon. Det kan være hjertebank, angst, uro, gråt, smerte, glede - og mer. Tårene renner når dyrene forteller om f.eks mishandling. Å kjenne noe på kroppen. Hvis dyrene har stivheter eller smerter i kroppen, kan de «sende» smertene til meg, slik at jeg kjenner det på samme måte i min kropp. Jeg har kjent mange slags plager på denne måten, plager som hodepine, ryggplager, beinproblemer og tannverk.

Grana stiller seg ved dyret og kan ved hjelp av egen kropp finne ut hvor helseproblemet ligger. Hun poengterer at hun ikke er veterinær og ikke kan behandle noen, men at hun kan hjelpe med å finne ut hvor problemet sitter, dersom veterinæren ikke finner noe. Av og til sender dyrene «bilder», gjerne flere bilder i rask rekkefølge, som kan vise et hendelsesforløp. Hun kan også motta ord og tanker fra dyrene, mener hun. Det er mulig å stille dyrene spørsmål - og få svar.

– Men det beste er å starte med å la dyret snakke fritt. Jeg er avhengig av å være rolig innvendig, og ikke syk og sliten når jeg kommuniserer med dyr. Det er også viktig å få være i ro med dyret og eieren. Noen dyr kommuniserer høyere og sterkere enn andre.

Dyrene overførte telepatisk det de hadde å si til Sissel som på sin side skrev og noterte. Måten

dyrene la fram ting på var ofte i pussige ordelag. Noen bar på stor sorg over ting som hadde hendt dem. Som tidligere sagt var jeg mer enn mistroisk over dette opplegget. Men samtidig ble jeg svært nysgjerrig - og måtte finne mer ut av det.

Det folk synes mest opptatt av er å vite om hestens helse og trivsel. Jeg satt som observatør under mange dyretolkninger og ble

mer og mer forundret. Det kom fram mange og detaljerte opplysninger, detaljer som Sissel Grana umulig kunne ha funnet på selv. Hestene gav nøyaktige opplysninger om hvor de for eksempel hadde vondt, hva de likte og ikke likte. Jeg har ikke anledning til å referere fra annet enn det jeg opplevde med egne hester. Men jeg kan referere en episode fra Sagas dyretolkningstime. Grana fikk plutselig en ubehagelig følelse i fingrene på venstre hånd. Det skulle tilsvare hoven på venstre framben. Vi undersøkte, men kunne ikke finne mer ut av det. Saga gikk uten sko og min datter begynte å rense hoven. Inngravd i kråka satt en liten spiss stein. Da den ble fjernet, forsvant også smerten i Sissels hånd.

En annen hest, Hrefna sier; - Savner lite barn (hestebarn) som var «ødelagt» i kroppen og som hadde bein som var formet feil, i bue. (Sissels ene håndledd bøyes maksimalt) Sorg og savn. Hun sender tårer i forhold til dette.

Hrefna fødte et føll for tre år siden - som døde rett etter fødselen. Hun var helt «forstyrret» i mange dager etterpå. Det var altså noe galt fysisk med føllet, og det var etter sigende grunnen til at det døde. Hrefna forteller også om en annen hest. - Jeg mobber en hest. Er slem. Flytter mye på den. Gjør det for å irritere. Det er en «Bedreviterhest». Tror den er så utrolig suveren. En hest som får mye oppmerksomhet. «Reisehest».

I vinter var Hrefna så stygg mot Snørun at jeg alvorlig vurderte å sette henne for seg selv. Jeg så med egne øyne på hvordan Hrefna «flyttet» på henne. Hrefna satte også de andre hestene opp mot henne og Snørun måtte stå for seg selv i et hjørne. Med «reisehest» menes en hest som reiser vekk på konkurranser og slikt. Hrefna sier videre. - Savner stedet med mye vann, plaskevann og lekevann. Ikke dypt, men morsomt.

Her vi bor nå er det ikke noe vann. Men ved stallen der hun før stod var det en liten innsjø. Vi avsluttet ofte rideturene med å plaske rundt i det vannet. Og ofte fikk hestene sette full fart ut av vannet når vi var ferdige. Dette syntes hun vel var morsomt

Gran var også innom etikk i forhold til dyretolkning. Hun tar aldri kontakt med dyr uten at eieren er blitt spurt. Noen dyretolkere misbruker av og til sin stilling, mener Grana. Når en ikke klarer å skille dyr og eier. Da kan det bli veldig galt.

Vi hadde ti hester til dyretolkning. Jeg må bare si at dette har vært en, mildt sagt forunderlig greie å ha vært med på. Det mest matnyttige må vel være å finne ut om eventuelle helseproblemer. En hest Sissel fortalte meg om hadde vondt i munnen uten at de fant ut av hva som forårsaket det. De begynte å sjekke tenner. Under et lag med matrester fant de ei tann med hull i. Sissel har også samarbeid med dyrleger, og det fungerer fint, ifølge henne.

Jeg er ikke ute etter å «omvende» noen. Folk må bare tro vi er «gale» som tror på dette. Men historiene, og måten de er blitt fortalt på har gjort et dypt inntrykk på meg.

Du kan lese mer om Sissel Grana på hennes hjemmeside www.dyrekommunikasjon.no.

M. Vindal Forslund

